

Контакт

Навчальна газета кафедри журналістики та видавничої справи факультету української філології та соціальних комунікацій ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

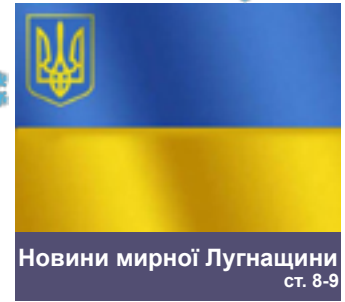
Новий рік

ст. 2-3

Події університету

ст. 4-7

Новини мирної Лугнащини

ст. 8-9

З Новим Роком та Різдвом Христовим!

Дорогі студенти і викладачі! Сердечно вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим!

Рік, що минає, був сповнений напруженої праці, звершень, пошуку правильних рішень та результатів. Досягнення та перемоги, які здобув університет завдяки Вашій наполегливій роботі, є прикладом для наслідування та поштовхом для подальших здобутків.

Нехай новорічні свята подарують Вам чудові миттєвості та радісні очікування. Бажаю творчого натхнення, наукових звершень та здобутків. Нехай кохання осяює Ваші серця, а в душі палає вогник наукового пошуку та освітніх досягнень. Легкої сесії та відмінних оцінок, любі студенти!

Т. С. ПІНЧУК,
канд. філол. наук, професор,
декан факультету української
філології та соціальних
комунікацій

Любі студенти! Шановні викладачі!

Вітаю Вас з Новим 2019 роком та Різдвом Христовим!

Новорічні свята сповнені теплої, сімейної атмосфери, що надає можливість поринути в добре знайому з дитинства казку. Нехай чарівна новорічна ніч подарує Вам радісний настрій, приємні зустрічі та здійснення найзаповітніших мрій.

Бажаю, щоб Новий рік став для всіх нас роком добрих змін, а для України – роком зміцнення державності, соціально-економічного зростання та духовного оновлення!

Бажаю Вам, щоб Новий рік та Різдво Христове були радісними та багатими на успіхи!

Н.М. КАРЛОВА
заступник декана із соціально-гуманітарної роботи
факультету української філології
та соціальних комунікацій

Шановні студенти та колеги! Від щирого серця вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим!

Рік, що минає, був нелегким та складним, але труднощі об'єднали нас, спонукали до розкриття власного потенціалу задля руху вперед. І випуск „Контакту” є свідченням упевненості в тому, що наш університет, наша кафедра стоять на правильному шляху.

Нас об'єднує не тільки спільна освітянська справа, але й давні, добрі традиції зустрічати Новий Рік у сімейному колі віри в щасливе майбутнє.

Нехай у Новому Році життя буде багатим на незабутні враження, хай мрії збуваються, сяють на обличчях посмішки, очі світяться щастям!

А.О. ГАЛИЧ,
д. філол. наук, доцент,
завідувач кафедри
журналістики та видавничої
справи, головний редактор
газети «Контакт»

Колонка редактора

Новий Рік – казкове свято, яке об'єднує усіх людей і змушує повірити у неймовірне. А ще Новий Рік – це традиції, які не змінюються із року в рік. І їх неповторність у тому, що у кожній країні вони різні і по-своєму цікаві. Саме про це йдеться у рубриці „Новий Рік”. У ній висвітленні традиції святкування нового року у Німеччині, Італії, Україні та Франції.

Своєрідною перемогою для наших студентів став випуск довгоочікуваного номеру „Контакт”, у якому підводяться підсумки року, згадуються усі важливі події для університету і для факультету української філології та соціальних комунікацій зокрема. Тому одразу після цікавинок про святкування підводимо підсумки у рубриці „Події університету”.

У цьому номері ми вирішили висвітлити не тільки події нашої рідної альма-матер, але і нашої рідної землі, Батьківщини. У рубриці „Новини мирної Луганщини” писали і про цікаві заходи („Осінь у Старгороді”) і про сумні події (ремонт моста і аварія на ньому).

Також визначальною стала рубрика „Подорожуючи світом та Україною”, адже саме наші студенти стали її героями. Вони побували у дивовижній Польщі, спробували себе на роботі у Туреччині.

Рубрика „На долонях словограю” дала можливість знайти нові таланати серед наших першокурсників і розгледіти творчий потенціал у студентів 4 курсу спеціальності „Журналістика”. Це у черговий раз доводить, що на нашому факультеті навчаються талановиті люди.

Студенти пишуть диктант, святкують день студента, складають вірші та пишуть прозу. А також не забувають подорожувати різними країнами та пізнавати щось нове. Також вони відвідують цікаві заходи: тренінг з медіаграмотності, екскурсія Львовом та зустрічі із письменниками. І це все вони висвітлюють на шпальтах нашої незмінної газети „Контакт”.

Тетяна ЦАРЕВСЬКА, 3-ВС
редактор від студентів

Новорічні традиції

Довго думав носоріг,

Щовдягнуть на Нови йрік?

Буде маскарадний бал

Там казковий карнавал.

«Мабуть, я вдягнусь на свято

У костюмчик зайчиняти».

Та чомусь на карнавалі

Носорога впізнавали.

Т. Корольова

Де ж, як і у вірші Корольової, влаштовують на Новий рік карнавали? А де взагалі чекають не на Діда Мороза, а на Німанда, Баббе Натале, Фею Бефанучи Пер Ноеля? І щовдягнути на свято, аби не відчувати себе весь прийдешній рік „носорогом у костюмі зайченяти”?

Знаходячи відповіді на подібні питання, ми проникнемось атмосферою святкування Нового року в деяких Європейських країнах, не полишаючи чотирьохстін.

Назва європейського Нового року – День Святого Сильвестра – пішла від імені біблійного священослужбовця, що помер в 335 році 31 грудня. Згідно з легендою, він здолав страшного змія Левиафана, котрий планував знищити світ.

На відміну від Різдва, тихого сімейного свята, цей день жителі країни намагаються провести з друзями в якомога гамірнішій обстановці, адже існує повір'я, що гучні звуки можуть відвадити злих духів, аби ті не накликали невдачу на прийдешній рік. Тож в святкову ніч всі щосили веселяться та вихлоплюють емоції в такт салютам й феєрверкам. Натовпом блукаючи по площах та великих вулицях, ніхто не оминає барів та клубів.

Винятком є лише дітлахи, що, засинаючи, думають про те, як Німанд прискоче на віслоку і полишить подарунки під ялинкою. До речі, традиція її прикрашання, з'явившись в Німеччині ще в далекі часи Середньовіччя, поширилася на весь світ.

Вважається, що щастя в новому році приносять рибні страви.

Особливо популярним є короп, що завдяки великій лусці, яка нагадує монетки і є символом матері-

ального благополуччя. Серед закусок – квашена капуста – засіб від усіх хвороб. Традиційними символічними частуваннями є яблука, горіхи та родзинки. З'їсти яблуко – значить пізнати добро і зло. А розгризання горіха асоціюється з подоланням життєвих труднощів і радістю від досягнутої мети. Також випікають багато пирогів і булочних виробів.

Італія

Італійці теж „галасують” на Сильвестрів день. Напередодні цього свята і після нього проводяться карнавали. Гарною традицією для господарів, але не для тих, хто проходить повз їх жител, є викидання старих, непотрібних речей через вікно (не тільки одягу, а навіть і меблів). У такий спосіб італійці звільняють місце у своєму житті для чогось нового. Інша традиція пов'язана з виноградом: опівночі

Україна

Якщо в Німеччині, Італії та Франції Новий рік поступається місцем Різду, то в Україні займає провідну позицію серед усіх інших свят. Напевно тому ми і святкуємо його двічі на рік (у ніч на 1 та у ніч на 14 січня). Але якщо говорити серйозно, то, проникнувши в глиб історії, стане зрозуміла причина дублювання свята.

Спочатку Новий рік для наших предків символізував відродження природи. І відзначали його аж до XII століття в перший день весни. Але з приходом християнства місцева церква запровадила юліанський календар. Святкування Нового року припало, згідно церковним переказам, на дату створення світу – 1 вересня.

4 жовтня 1582 року папою Григорієм XIII був впроваджений новий григоріанський календар, який веде початок року вже від 1 січня. Тут і відбувається дисонанс, оскільки в Російській православній церкві продовжували й надалі використовувати юліанський календар, з'явилося дві дати у свята: за старим та новим стилем. Сьогодні різниця між ними складає 13 днів.

Тяга українців до всього магічного проявлялася не тільки через різноманітні новорічні ворожіння, а й віру в те, що дідух, пишній святковий сніп, підтримує духовний зв'язок між предками та нащадками.

Через те він і має таку символічну назву, котру можна розшифрувати як дідівський дух. Як панська ялинка витіснила простонародного дідуха, так і багато інших давніх традицій канули в небуття під натиском часу. Але є такі, що все ж збереглися до наших днів, наприклад, відтворення обрядових пісень – колядок, щедрівок, посівалок, що супроводжуються виставою з різними персонажами: Дідом, Бабою, Лікарем, Солдатом, Євреем, Циганом, Турком, Гончаром та іншими. Між їх виконавцями та слухачами відбувається обмін, в якому за ще

дрі побажання вручається певна винагорода.

Атрибути цього свята – салати „Олів'є”, „Оселедець під шубою”, м'ясний холодець. Національні страви: котлети, голубці, галушки, домашні ковбаси і запіканки. Легкі закуски: тарталетки, м'ясні та сирні нарізки. Серед солодощів – шоколад, цукерки, торти, фрукти.

Такі інколи дивні традиції. Хтось може вірити й слідувати ним, хтось – ні. А чи не головним їх завданням є об'єднання людей?!

Можливо, свято й породжене ним звичаї – целише привід зупинитись на мить у потоці життя, аби встигнути озирнутись навколо і побачити близьких та рідних людей поруч і світ довкола, з його яскравим сонечком чи похмурими хмарами...

Франція

Звернувшись до історії, побачимо, що дата відліку Нового року у Франції часто змінювалася: то в перший день весни, то на Різдво, то на Великдень. Допоки 9 серпня 1464 року Карл IX не ввів григоріанський календар. З того часу початком року стало 1 січня.

У День Святого Сильвестра у всіх соборах Франції проходять вечірні служби, а головна з них – в Notre Damede Paris (Соборі Паризької Богоматері), котрий увіковічнив у своєму творі ВікторГюго.

Надзвичайне видовище відбувається й біля Ейфелевої вежі, з якої запускають новорічний феєрверк. Журнал National Geographic навіть вніс цю традицію в десятку крашчих у світі.

Ще перед самим святом французи всіляко прикрашають свої будинки: над дверима вішають гілку омели (символ вдачі), оздоблюють кімнати квітами (обов'язковоставлять їх на стіл).

Ніна Каламайко, 4-Ж
Олег Черниш, 2-МР

Нас багато. Ми різні. Але нас об'єднує спільна мета

Ця акція, присвячена українській мові, не має на меті перевірку грамотності конкретної особи, а задумана як своєрідний флешмоб – єднання навколо рідної мови. Девіз цього річного радіодиктанту – „Нас багато. Ми різні. Але нас об'єднує спільна мета”.

9 листопада в День української писемності та мови студенти та викладачі ЛНУ ім. Тараса Шевченка долучилися до написання Всеукраїнського радіодиктанту національної єдності – традиційної щорічної загальнонаціональної акції, що триває вже вісімнадцятий рік поспіль.

Читав текст доцент Київського університету імені Бориса Грінченка, автор підручників і посібників з української мови Олександр Авраменко. Він склав оригінальний текст диктанту, який ніхто, до моменту його зачитування в ефірі „Українського радіо”, не бачив. У тексті не було авторських знаків чи суперечливих орфограм, але напи-

сати радіодиктант без помилок було непросто.

Для перевірки своєї роботи здали 58 учасників акції. Маємо такі результати: жодної помилки не зробили два учасники, серед них Горбань Анастасія, студентка 3 курсу факультету української філології та соціальних комунікацій;

Серед кращих диктантів виявилися роботи таких студентів факультету української філології та соціальних комунікацій, Манько Марії, Скокової Богдани, Ключки Анастасії, Царевської Тетяни, факультету української філології та соціальних комунікацій,

Марина Чумакова, 4-Ж

Презентація нової книги Олексія Неживого

7 листопада у приміщенні наукової бібліотеки ЛНУ ім. Тараса Шевченка відбулася зустріч студентів та викладачів з українським письменником, вченим, літературознавцем, доктором філологічних наук, журналістом, краєзнавцем Олексієм Неживим, який захистив першу в Україні докторську дисертацію за

спеціальністю „Літературне джерелознавство і текстологія” та нагороджений відзнаками і медалями в області літератури.

Автор презентував свою нову книгу „Зізнання”, яка зайняла II місце як краще прозаїчне видання у конкурсі „Найкраща книга Полтавщини”.

До книги ввійшли літературознавчі статті, рецензії про історію та сьогодення літературно-мистецького життя на Луганщині та Полтавщині, два рідні краї у творчості Олексія Неживого.

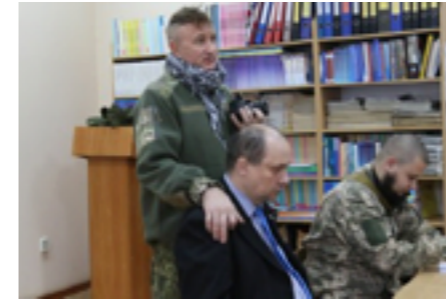
Гість подарував фонду бібліотеки свої книги та висловив упевненість у тому, що українці розмовлятимуть українською мовою та збережуть її для нащадків, бо це є найвищим проявом патріотизму.

Зустріч була надзвичайно теплою і дружелюбною. Від імені присутніх директор інституту Антон Бадер подякував Олексію Неживому за його творчість і цікаве спілкування, а той, в свою чергу, за увагу та цікавість з боку слухачів.

Марина Чумакова, 4-Ж

Засновник Фонду вільних журналістів у ЛНУ

20 листопада у Луганському національному університеті імені Тараса Шевченка відбулася зустріч студентів та викладачів з Дмитром Понамарчуком, громадським діячем, журналістом, активним учасником національно-визвольної боротьби за незалежність і демократичний устрій України, засновником Фонду вільних журналістів імені В'ячеслава Чорновола.

Член правління Українського медіа-клубу та наглядової ради Української асоціації розпочав розмову про свої нелегкі студентські роки. Не оминули спогадами й В'ячеслава Чорновола, з яким Понамарчука пов'язували дружні та професійні стосунки, бо цей політик міг переконати в силі національної демократії як ідеології та щиро її сповідував і, на відміну від інших, ніколи не вагався у своїх ідейних переконаннях. Далі розмова зайшла про актуальні проблеми державності та незалежності України. Дмитро Понамарчук поділився з аудиторією своїми думками з приводу дійсної влади. Виявилося, що студенти не аби як зацікавлені в майбутньому країни і тому намагалися постави-

ти якомога більше питань. До живої дискусії долучився і Валентин Ткалич, який розповів історію заснування поліцейського взводу „Луганськ – 1”.

Ще однією темою для обговорення стала доля відомого українця Юрія Константинова – голови військово-цивільної адміністрації села Кримське, який, не зважаючи ні на що, здобув три вищі освіти.

Марина Чумакова, 4-Ж

Привітали військовослужбовців

19 грудня – День Святого Миколая. Завдяки безкорисній допомозі нужденним ще за життя він прославився Божим угодником та „всіх заступником, всіх скорботних утішником, всіх суцхих в бідах притулком, благочестя стовпом, вірних поборником”. Існує думка, що і сьогодні Миколай робить безліч чудес,

допомогаючи людям, котрі моляться йому.

ГУ „Луганський національний університет імені Тараса Шевченка” вніс свій вклад до увіковічнення пам'яті святого єпископа: пробуджуючи в кожному з нас хоч трішки того, чого було так багато в його серці – доброти та любові до

нього.

Так напередодні свята для студентів факультету природничих наук було відкрито „Майстерню Миколая”, на якій молодь виготовляла власноруч вітальні листівки для військовослужбовців. Серед дарунків також були еко-ялинки та всілякі ласощі, придбані за виручені на Покровському ярмарку гроші.

Усе це завдяки волонтерському центру „Старобільські павучки” 19 грудня було доставлено на передову нашим захисникам.

Особисто привітати зі святом та роздати подарунки ФПНовцям пощастило Луганському прикордонному загону. Останні, у свою чергу, у боргу не залишилися та у відповідь вручили студентам грамоту „За вагомий внесок у поліпшенні національно-ідейного, військово-патріотичного, культурного і естетичного виховання військовослужбовців Луганського прикордонного загону”.

Марина Чумакова, 4-Ж

ГЕОЛОГІЧНИЙ МУЗЕЙ У СТАРОБІЛЬСЬКУ

На базі Луганського національного університету імені Тараса Шевченка відкрився єдиний у Східній Україні геологічний музей. Експонати, які представлені на вітринах є унікальними. Вони зібрані з усього світу. Частина колекції була евакуйована з міста Луганськ разом з університетом у 2014 році. І вже тут поповнилася новими зразками, які подарували науковці й дослідники, а також які знайшли самі

Особливості музею

Подібний музей є єдиним на Сході України, а зразки, які представлені у колекціях унікальні. Поповнення фонду музею відбувається завдяки проведенню наукових та навчальних експедицій викладачами кафедри географії, студентами, які навчаються за спеціальностями „Науки про Землю” та „Середня освіта. Географія” й за підтримки учених з інших закладів вищої освіти. Тому сьогодні геологічний музей ЛНУ імені Тараса Шевченка є унікальним і універсальним майданчиком для науково-дослідної та навчальної роботи викладачів та студентів, а також він має пізнавально-просвітницьке значення для школярів.

Історія створення

Геологічний музей функціонував на базі ЛНУ з середини 50-х років ХХ ст. Екземпляри для нього були зібрані з усіх куточків світу і постійно поповнювалися. У 2014 році у зв'язку з вимушеною евакуацією університету до Старобільська більша частина колекції була втрачена. Але ідея відновлення музею на базі закладу вищої освіти виникла у викладачів одразу після

переїзду

Реальна можливість для реалізації планів виникла після поновлення практик для студентів спеціальності „Географія”. Адже під час цих досліджень молодь знаходила багато цікавих мінералів, які стали експонатами у музеї. У минулому році з нагоди святкування 95-ї річниці факультету природничих наук було урочисто відкрито геологічний музей, де зібрані зразки мінералів, гірських порід, скам'янілих залишків фауни і флори. Відновлення колекції та організацію музею повністю взяв на себе почесний професор ЛНУ, відомий вчений-палеонтолог, фахівець з іхтіофауни, кандидат геолого-мінералогічних наук Микола Удовиченко.

Кращі друзі дівчат

Цінність каміння – поняття умовне. Воно залежить від багатьох чинників. Кожний камінь оцінюють індивідуально. Є мінерали які використовуються у ювелірній справі. Серед таких на вітринах музею представлені топази. За колористикою вони бувають різноманітні, від безбарвних до різнокольорових. Славнозвісний бурштин також милує око відвідувачам. На

стелажах можна побачити недорогі, але дуже симпатичні на вигляд камінці, які також використовують ювеліри. Наприклад, подарований місцевими геологами родоніт, цінується серед поціновувачів мінералів.

Старобільське море

Вченими доведено, де зараз є вихід з надр землі крейди на поверхню, там було море і температура його була досить високою. У таких місцях частими є знахідки зубів акул та скатів, знаходять і залишки молюсків. Такі експонати також представлені у колекції музею. Є навіть, ті, що були знайдені у селі Підгорівка на Старобільщині. Там є піщаний кар'єр, у якому часто працюють наші студенти та викладачі, і знаходять безліч цікавинок.

Хоча експонати знайдені там по своїй збереженості значно гірші ніж у артефактів, що знаходять у інших районах Луганської області, все одно вони цікаві та корисні у дослідженні рідного краю. Збереженість, наприклад, зубів акули залежить від умов, у яких вони знаходилися та швидкості процесів, що з ними відбувалися. Якщо мінералізація зубів відбувалася швидко, то вони краще збереглися, а якщо слабо мінералізовані, то вони руйнуються.

Марина Чумакова, 4-Ж

Добре вчить говорити той, хто вчить добре робити

ГАРНИЙ ДЕНЬ – ЦЕ ДЕНЬ СТУДЕНТА

Луганський національний університет 16 листопада святкував День студента. Захід проходив у одному з нічних клубів Старобільська, і склався з офіційної частини та дискотеки. Під час святкування були нагороджені найактивніші студенти ЗВО. Свої заслужені грамоти отримали і представники факультету української філології та соціальних комунікацій: студент-магістрант спеціальності „Журналістика” освітньої програми „Реклама” Олег Черниш, студентка IV курсу спеціальності „Журналістика” Марина Чумакова та голова студентського самоврядування підрозділу, студентка спеціальності „Журналістика” освітньої програми „Видавнича справа та редагування” Тетяна Царевська. На святі студенти I курсу ФУФСК заявили про себе запальним виступом від танцювального колективу „Underground”. Кульмінацією заходу стала лотерея. Серед призів були сертифікати на відвідування спортивної зали, футболки, світшот, капелюх та чашки з логотипом „LNU”. Фортуна була на боці ФУФСК, пощастило виграти футболку Олені Смитаніній студентці III курсу спеціальності „Журналістика” та світшот Олександрю Мироненку студенту I курсу спеціальності „Українська мова і література”.

Євгенія Цапенко, 4-Ж

Треба багато вчитися, щоб знати хоч трохи

ОСІНЬ У СТАРГОРОДІ

У Старобільську відбувся районний мистецько-туристичний фестиваль „Осінь в Старгороді”. Захід проходив за мотивами романів Ільфа і Петрова „12 стільців” та „Золоте теля”. Професійний театр акторів, декілька локацій, дві тематичні фотозони, ярмарка, майстер-класи, шаховий турнір – все це та багато іншого розважало та дарувало гарний настрій публіці.

„Таке незвичне свято і його такий доволі знайомий з дитинства мотив, про невгамовного Остапа та його пригоди. Приємно, що нарешті, про наше місто заговорили, у контексті туристичності. Нам є чим пишатися і що показати Україні та світу. Весь Старобільськ дихає історією. Може саме тому, святкування розпочалося з околиці та продовжувалося аж до центра міста” говорить Олег Черниш, глядач, учасник та студент 2 курсу спеціальності „Журналістика. Реклама”. Наступна локація – на площі у сквері ЛНУ імені Тараса Шевченка, біля пам’я-

тника Остапу Бендеру та хлопчику, що просить копійку. Тут окрім театралізованої вистави розміщувався майданчик для малювання. Організатори встановили мольберти, розклали фарби та карандаші і безкоштовно допомагали бажаючим намалювати пам’ятник.

Біля скверу також розпочався так званий „Парад Остапів”. Від університету до центральної площі крокувало близько двохдесятків Остапів та маленьких Остапчиків.

Святкова субота порадувала безхмарним небом та яскравим сонечком. Низка заходів розпочалася

во зацікавив ігровий майданчик.

„Ігрома – великий комбінатор”. Більш старше покоління зацікавилася локацією шахового турніру „e2-e4” – сеанс одночасної гри з головним Остапом. Високо оцінили глядачі й фотовиставку місцевих фотографів. Керівництво району запропонувало авторам фото виставити їх роботи у центральному парку міста Старобільська. Особливо зворушливі були літературні читання присвячені І. Ільфу та Є. Петрову. Дві тематичні фотозони збирали великі черги охочих зробити фото на пам’ять.

Смачна каша, узвар з бубликами не дозволили набрати зайвих калорій учасникам, адже танцювальна і аеробічна руханки змусили підстрибувати навіть лінивих.

Марина Чумакова, 4-Ж

з театралізованої вистави „Вхід О. Бендера до Старгорода з боку Чмаровки”. Імпровізований майданчик розгорнувся у селі Чмировка. Глядачам продемонстрували сценку з роману „Золоте теля”, де великий комбінатор завітав у гості до голови міськвиконкому та представився сином капітана Шмідта.

На центральній площі міста розгорнулося неабияке святкування. Це основна локація, тому саме тут було влаштовано максимум заходів

Організаторами були враховані вікові особливості та вподобання глядачів і учасників. Тому кожен мав можливість бути там де бажає та займатися тим, що ближче йому. Тут тобі майстер-клас з виготовлення традиційних для Старобільщини страв „Мусік, чи готовий гусік?”, де бажаючі могли взяти участь у виготовленні страв.

Були організовані виставки фітокомпозицій, квітів, досягнень садоводів та виноградарів. Дітей особли-

Осінь – це друга весна, коли кожен листочок, то є квітка

РОЗПОЧАЛИ РЕМОНТ МОСТА

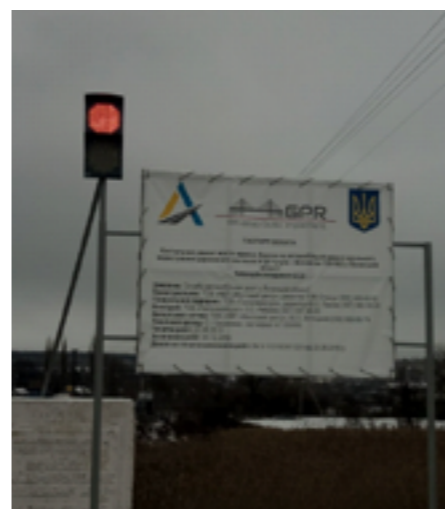
24 вересня у Сваговому почався капітальний ремонт мосту через річку «Красна», яка розташована на трасі державного значення Чугуїв – Мілове.

Станом на 4 грудня 2018 робочими бригадами було демонтовано огороження, асфальтне покриття та балки. На даний час проводиться підготовка опор мосту, після чого на них будуть встановлені нові балки.

За словами керівника будівництва Сергія Бикова, спочатку відмонтують одну половину мосту, потім – іншу. Рух автотранспорту обмежено, тому для зручності водіїв і безпеки дорожнього руху з обох сторін мосту встановили світлофори.

Ремонтники повідомляють, що більшість балок в гарному стані, але деякі, що знаходяться біля основи мосту, – буде замінено. Потім покладуть нову плиту і заасфальтують. Одну половину мосту планують закінчити до зими.

28 листопада 2018 року, на цьому мості сталася ДТП. Водій вантажного автомобіля, який був завантажений піском, зіткнувся з транспортними засобами, які рухалися в попутному напрямі. У результаті аварії двоє людей загинули, п’ятеро травмовані. За версією слідства водій вантажника не впорався з керуванням, першому загрожує до 10 років позбавлення волі.

Альберт Данілов, 4-Ж

Реальною роботою людини не завжди є те, що вона воліла б робити.

Реальною роботою людини є те, що воліли б, щоб вона робила

УСЕ ЗАРАДИ...

І крутилися колеса, наче лотерейний барабан, в надії, що саме в тебе щасливий квиток. І все далі віддалялися ми від знайомої землі. Чи приведе цей шлях до кращого життя?! Ніхто не знав. Ми не перші і не ми останні, хто дійшов до такого розвитку подій, але розв'язка була і буде у кожного своя. Минали сумбурні думки в голові, як і ліхтарі в очах.

Завжди дивувалася спроможності людей відключатися у будь-якому місці та при будь-яких обставинах. Наприклад, при маленькому натяці на сон – позіханні, наче воно містить завуальоване послання: **“Людино, я тебе попереджаю останній раз, що час завершати роботу. Через 5 хвилин переходжу в енергозберігаючий режим. Незбережені дані будуть видалені. З любов'ю Організм”**. І ти такий: **“Окей, месендж отриманий, послання зрозуміле”**. І згортаєшся клубочком десь на лавочці, не дійшовши до дому. Звичайно це все утрирування, але розміститися буквою Z на автобусному сидінні, як у нашому випадку, і при цьому бачити десятий сон – той ще талант.

Микола, сусід по пасажирському місцю та життю, вирішив, як кажуть на Україні, що “дареному коню в зуби не дивляться” та “чим багаті, тим і раді” і, власне, заснув, не чекаючи на запрошення. Я хоч і не принцеса, але з такою “горошинкою” про сон і не мріяла.

Третя година ранку. Мої червоні припухлі очі вбачили на обрії довгу низку машин. Нарешті, кордон. Похитуючи плече сновиди, плавно виводжу його з коматозного стану. “Дивись,” – кажу, а думаю, що залишилось ще трохи...

У той момент здавалося, що тільки-но я перетну ту межу, зміниться не лише все навколо: світ стане ширшим, кольори – яскравішими, звуки – голоснішими, – а і щось всередині мене. Наче штамп в заграничній паспорті з надписом іншої країни подарує здоров'я, любов, багатство (загалом все те, що бажають на День народження) до кінця своїх днів.

Може, хтось і не зрозуміє, до чого чого тут такі балади простій поїздки за кордон, але згадайте ваші відчуття, коли ви робите щось вперше, те, чого так давно бажали.

Через нестачу інформації з правил перетину кордону семигодинне очікування черги в пункті пропуску Ягодин-Дорогуськ пройшло опліч з тривогою та сум'яттям. Мало того, що ми нічого не знали, так ще й не дізнались, хоча було для цього достатньо часу. Все відклали на потім, а коли вже “потім” прийшло, то воно здуріло від того, скільки на нього всього звалили. За це розплатою стало в'їдливе „араптом ...”, яке добряче зіграло нам на нервах.

Інтрига полягала в тому, що ми не були звичайними туристами.

Декілька днів потому...

Білий бусик з жіночкою за кермом віз нас, сидівших на задніх сидіннях, до пункту призначення. Наші очі поприлипали до вікон хотілось запам'ятати кожну деталь, адже це були перші дні перебування в Польщі. Неосяжне поле було порізане вздовж і впоперек стежками для зручності переміщення. По ододній з них ми і рухалися. Куди не глянь – всюди була пшениця: ліворуч, обрамлена кукурудзою, а праворуч – лісом, в напрямку до якогоякраз заворушилося колосся.

Руслана, відірвавши одну руку від керма, вказала пальцем на те місце і сказала щось про красу тутешніх оленів. І дійсно, ми побачили молодого представника цього виду, про що можна було судити по його ще не розвиненим маленьким рогам. Він, проскакуючи повз пшеницю, був схожий на дельфіна, що виринав над морем, а потім знов поринав в його пучину. Нам пощастило побачити дику тварину в максимально комфортних для неї умовах, тобто не за решіткою зоопарку чи цирку, а вільно блукаючою просторами природи.

– Місцеві олені можуть спокійно знаходитись напрочуд близько до людей, не стаючи при цьому закускою на вечерю, – вдумливо промовляла пані, не чекаючи на відповідь чи коментар.

Доїхали. Моя нога потягнулася до землі, яка, крім огірків, і для мене мала стати родючою, але вже в фінансовому плані. Нещодавно пройшов дощ, тож легенькі кросівки з сіточкою для вентиляції пірнули в муляку. Такавже тут була мінлива погода й така непродумана я.

На мій подив у Польщі серед моїх “колеґ” не було жодного поляка. Так і рухнули мої фантазії про те, як я вчитиму мову завдяки безпосередньому контакту з її носіями. Удалині від України мене і тут настигли земляки.

Займаючись монотонною роботою – збором урожаю, ми вбивали нудьгу як могли: хтось копошився в думках, хтось спілкувався, якщо було з ким, а хтось слухав музику, якщо було з чого.

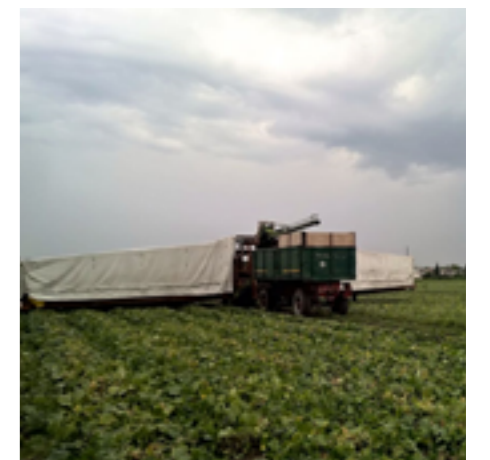
Не раз спостерігала як після чергової виплати зарплатні хтось психував і купляв колонки. Решта була рада, що витратились не вони і при цьому по-сусідськи безкоштовно отримували концертну програму. Однак і влада над вибором музики залишалася все ж у господаря чудо-техніки. І щастило, якщо ваші смаки збігалися. Так на нашому крилі цією людиною стала юна дівчина, приблизно моїх років, родом із Західної України, що, власне, і послугувало приводом переважання україномовного репертуару. Щиро зізнаюся: до цього часу так близько з творчістю Софії Михайлівни я не була знайома.

Не кожен витримував ті умови праці: п'ятнадцятигодинний робочий день, в якому було лише півгодини перерви на обід та відсутність вихідних. Залишалися там завдяки витримці характеру та через велику потребу. Часто здавали нерви. І регулярно я ставала свідком або учасником конфлікту.

Контингент зустрічався різний: в основному українці, та були і молдовани, переважали особи “слабкої” статі. Одна жінка приїхала, аби розрахуватися з боргами свого чоловіка, які були необхідні для здійснення термінової операції, що врятувала йому життя. Інша, виховуючи самотньо сина та не розраховуючи ні на чий підтримку, вирішила подарувати йому на повноліття машину.

Причини різні та ціль одна – все задля людей, яких ми любимо. Саме тому там була і я.

Ніна Каламайко, 4-Ж

ТУРЦІЯ: РОБОТА ТА ВРАЖЕННЯ

Студенти ЛНУ імені Тараса Шевченка в черговий раз побували в Туреччині, де проходили стажування в якості працівників туристичної індустрії

Навчально-науковий інститут торгівлі, обслуговуючих технологій і туризму ЛНУ імені Тараса Шевченка більш десяти років взаємодіє з провідними європейськими туристичними компаніями і готелями. Нещодавно студенти, серед яких були Євген Кобзарев, Юлія Ігнатенко, Валерія Гладка і Дарина Шейко, повернулися з Туреччини, де проходили стажування в туристичній фірмі «CoralTravel»

Студенти ЛНУ ім. Тараса Шевченка, починаючи з 2007 року, їздять до Туреччини, Греції, Грузії, Таїланд, Болгарію.

– У Туреччині ми відразу опинилися в іншій атмосфері: мечеті, пальми, велика кількість зелені, Середземне море і написи на незнайомій мові, – згадує Юлія Ігнатенко.

– Туреччина мене вразила поєднанням теплого клімату з дружелюбністю жителів.

Співбесіда

Перш ніж вирушити на таку практику, студентам необхідно заповнити спеціальну анкету. Після цього проходять зустрічі молоді з представниками провідних туристичних фірм і готелів, які приїжджають в Старобільськ. Менеджери спілкуються зі студентами і вибирають майбутніх співробітників. Під час таких зустрічей представники фірм діляться своїми професійними досягненнями та досвідом роботи в сфері туризму. Якщо у студента немає можливості приїхати на співбесіду, то з ним спілкуються

за допомогою Skype.

Потенційним співробітникам розповідають про традиції та звичаї Туреччини, про вимоги до стажисту (відсутність шкідливих звичок, охайність, товариськість, комунікабельність, вміння уникати конфліктних ситуацій). Знання іноземної мови вітається, але не є обов'язковою умовою.

Студенти, які за результатами співбесіди отримують позитивну рекомендацію на проходження практики в Туреччині, стажуються в містах-курортах провінції Анталія. Це Аланія, Сіде, Кемер, Белек, Кунду. А також на Егейському узбережжі: Фетхіє, Кушадаси, Мармарісі та Бодрум. Програма стажування передбачає (за рахунок приймаючої сторони) витрати на авіапереліт в обидва боки, проживання в гуртожитку, оформлення документів для отримання робочої візи, обов'язкове медстрахування, харчування та забезпечення мобільним телефоном з SIM-картою місцевого оператора для внутрішнього зв'язку.

Перші враження

За словами студентів, в Туреччині інша атмосфера.

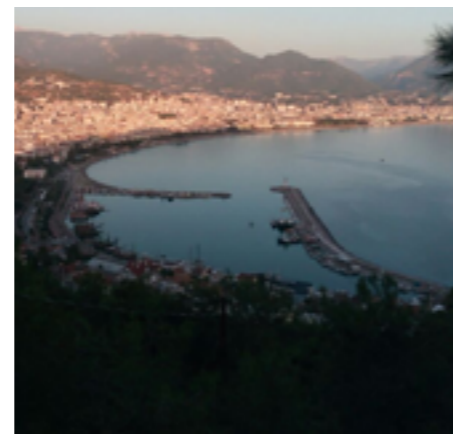
– Я відразу звернув увагу на кількість мечетей, – розповідає Євген Кобзарев. – Багато пальм, гори, запах сосни і моря.

Ціни в Туреччині не набагато відрізняються від українських. Але, наприклад, цигарки і алкоголь коштують дорожче, ніж в Україні. Так, за пачку цигарок доведеться заплатити суму, еквівалентну 55 гривням, а 0,5 літра пива обійдеться в суму, еквівалентну 60 гривням. А ціни на продукти, як кажуть студ

денти, приблизно такі, як в Україні.

У кафе за суму, яка дорівнює 4 долларам, можна замовити обід, що складається з порції рису, двох порцій шашлику і овочів.

– По співвідношенню рівня зарплат і цін в Туреччині ситуація виглядає краще, ніж у нас, – каже Ю. Ігнатенко.

Робота

Юлія, Євген і Дарина працювали трансферними гідом (трансферменами). Їх основним завданням був супровід туристів з аеропорту до готелю. Відразу після приїзду студенти пройшли тренінги і придбали необхідні навички в області спілкування з туристами (інформація про країну, маршрут прямування, пам'ятки, курс валют, правила безпеки, вирішення конфліктних ситуацій).

Валерія Гладка працювала туристичним гідом. Ця посада дуже популярна серед студентів, але вимагає підготовки. Дівчина проводила екскурсії для туристів, в тому числі і морські (яхтинг).

Серед труднощів у роботі студенти називають ненормований робочий день.

– Залишається дуже мало часу навіть для сну, – каже Валерія. – Але в Туреччині все організовано так, що якщо ти приїхав працювати – будеш отримувати хорошу зарплату, а якщо хочеш гуляти і відпочивати, то тебе можуть

Розклад дня

Компанія „Coral Travel», в якій працювали Юлія Ігнатенко, Валерія Гладка, і Дарина Шейко, є одним з лідерів за кількістю туристів. Тому всі співробітники були сильно завантажені.

Як тільки студенти приступили

роботи, кожному на телефон встановили спеціальний додаток. У ньому був розпорядок дня співробітника і план роботи на день.

Євген, Юлія, Валерія і Дарина працювали в одному аеропорту в Анталії в день вони супроводжували близько 90 туристів в різні регіони Туреччини. Студенти зустрічали туристів, допомагали знайти потрібний автобус, наданий компанією. Після цього по дорозі в готель хлопці повинні були пояснити туристам основні правила поведінки і коротко ознайомити їх з новими умовами.

– Ми працювали з російськомовними відпочиваючими, – каже Євген. До Туреччини приїжджає багато українців, росіян, білорусів, молдаван, казахів, литовців.

Дисципліна: зовнішній вигляд, окуляри і жуйка

У туристичній компанії особлива увага приділялася зовнішньому вигляду співробітників. Гід повинен бути в чистій, випресуваній формі, яку заздалегідь видає компанія. Обов'язкове закрите чорне взуття і наявність бейджика.

Якщо гід працює в аеропорту, то йому заборонено носити окуляри і жувати жуйку. Це допомагає зберегти дисципліну і презентабельність туристичної компанії в очах туристів.

– Якщо ти їдеш з метою працювати, – каже Валерія Гладка, –

то потрібно, як то кажуть, викладатися, намагатися, і тоді у тебе буде хороша зарплата. Тих, хто намагається ухилитися від роботи і порушувати правила поведінки, відразу звільняють.

У разі звільнення працівника необхідно сплатити штраф у розмірі від 200 до 300 долларів (оплатити зворотний квиток додому). У разі серйозного порушення компанія може занести людини в так званий "чорний список", і подальша співпраця з ним буде неможливим.

Доречі, зарплата гіда в туристичній компанії становить 300 – 400 долларів. Також існують бонуси в залежності від кількості поїздок, які працівник робить з туристами. Той, хто працює кілька місяців, отримує надбавку в розмірі від 50 до 100 долларів.

Деякі туристи залишали співробітникам чайові, але так буває не завжди.

Багато студентів заводять в Туреччині сім'ї і залишаються. Але герої статті так робити не мають наміру.

– Ми хочемо і в наступному році поїхати працювати, – каже Ю. Ігнатенко. – Але виходити заміж і створювати там сім'ю я не планую.

Після закінчення сезону студенти отримують сертифікат про проходження закордонного стажування за відповідною спеціальністю, що дозволить мати можливість працевлаштування в провідних туристичних фірмах і готелях світу.

Марина Чумакова, 4-Ж

ПРАВА ЛЮДИНИ

Йдучи в Європу та необхідність приведення українського права та законодавства до норм і принципів міжнародного права важливим уявляється вивчення європейського правового досвіду та європейської правової доктрини.

Головна проблем, яка на сьогодні потребує дослідження, - це джерела й форми права, що дуже актуально з урахуванням прийняття Закону України «Про виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини», що суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Л. Вільдхабер говорить, що Суд формує певні прецедентні правові положення, і якщо в майбутньому, розглядаючи справу навіть щодо іншої держави, він констатує там аналогічну ситуацію з порушенням права людини, то цілком очевидно, що він застосує такий самий підхід, як і в попередній справі.

Європейський Суд Прав Людини рекомендує національним судам держав напрямок роботи з розвитку й еволюції захисту прав людини. Він завжди дотримувався своїх

прецедентів, за винятком випадків, коли існують переконливі причини, що змушують скоригувати тлумачення Конвенції 1950 р., що пов'язане зі змінами соціальних цінностей людей чи навіть повсякденних умов життя суспільства.

Це тверде переконання Голови Європейського суду з прав людини. Головний юрисконсульт Суду М. Де Сальвіа на одній з науково-практичних конференцій, що відбулась 20-23 квітня 2005 р. в Уральській державній юридичній академії, теж охарактеризував прецеденти Суду як джерело права.

С.В. Шевчук відмічає, що європейське прецедентне право з прав людини служить головним і додатковим джерелом права при застосуванні й тлумаченні конституційних норм про права людини в державі, які співпадають з основними правами, закріпленими в нормах Конвенції з прав людини.

Людина, яка звертається до Європейського Суду не зобов'язана посилатися на цю Конвенцію в національних судах, якщо вона посилається на положення національного законодавства аналогічного

змісту, як правило, на відповідні конституційні норми про основні права та свободи.

Правозахисник переконує, що прецедентне право, створене ЄСПЛ, є обов'язковим джерелом права України і його виконання, оскільки 17 липня 1997 р. був прийнятий Закон України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. Це означає, що Україна повністю визнає на своїй території дію ст. 46 Конвенції 1950 р. щодо визнання обов'язковою й без укладення спеціальної угоди юрисдикцію ЄСПЛ в усіх питаннях, що стосуються тлумачення й застосування Конвенції 1950 р.

Альберт Данілов, 4-Ж

ПАМ'ЯТКА ЖУРНАЛІСТА

Журналістика – завжди буде актуальною і затребуваною професією, адже в нашому сучасному світі, без новин нікуди.

Лише ті, хто щиро прагнуть донести правду до народу, зможуть віднайти ключ до людських сердець. Лише розумна людина може змусити мислити інших.

Твоє завдання не лише інформувати, а й вчити та згуртовувати аудиторію. Відгукуйся на проблеми сьогодення, будь дзеркалом життя у всіх його проявах.

Пам'ятай! Журналісти несуть велику відповідальність за кожне слово, отже дуже важливо, як ти їх використовуєш. Чи завжди ти знаходиш необхідні слова?

Саме для тебе, – майбутній журналісте, ми створили твій перший професійний путівник:

- спостерігай
- ти повинен бути в центрі подій
- правдиво висвітлюй події
- будь винахідливим
- подавай актуальну інформацію
- швидко думай і негайно дій
- щоб досягти великих успіхів – працюй і

Свгенія Цапенко, 4-Ж

ОБИРАЄМО ПРОФЕСІЮ

Освіта дає змогу людині обрати свій шлях у житті, а напрями навчання і є тими векторами, які його вказують. Освіта буває різною. Хтось закінчує ЗВО, а комусь достатньо атестату про загальну середню освіту, але одна людина нічим не гірша за іншу. Тому атестат з відзнакою чи диплом магістра не є показником людяності та доброті. Існує безліч цікавих людей, які через життєві обставини, не змогли здобути вищу освіту.

Та все ж таки освіта є невід'ємною частиною людського життя і провідником у краще майбутнє. А ще вона характеризує людину як особистість. Отже, спираючись на те, яку людина обрала професію можна скласти певний портрет особистості. Наприклад, 80% людей, які обирають професію журналіста мають творчі здібності. Людина може бути сором'язливою і майже ні с ким не спілкуватися або бути дивною, але писати таку прозу або вірші, що аж кров у жилах холодне. І таких людей одразу видно, вони на перший погляд наче чимось особливі. Так можна схарактеризувати будь-кого, починаючи від математика і закінчуючи автомеханіком. І насправді

це добре, коли можна так зробити, адже це вірний знак що вони йдуть за покликом серця і будуть віддавати всього себе обраній професії.. І майбутній студент буде не тільки старанно навчатися, а й сумлінно виконувати свою роботу.

Отже, обираючи професію варто прислухатися тільки до однієї людини, яка стовідсотково скаже як правильно – внутрішнього „Я”. І тоді про вибір власної професії ви точно не пошкодуєте.

Альберт Данілов, 4-Ж

Луганщина – світанок України!

Україно, ти моя щира,
Багата на врожаї.
Твоя мова, як спів пташки,
Багата на пісні та вірші.

Шевченко, Франко, Симоненко,
Живуть у душі України.
Це народний скарб
Нашої доброї України.

Україно, ти пташка
Що заблукала у світі,
Та й не може знайти
Собі місця у світі.

Україно, ти дівчини,
Що ходить у вінку
Та й шукає собі місце у
Великому світі, повному болю.

Олександр Черепеня, 1-Ж

Степ, спокійне блакитне небо,
Малий байбак перебігає поле,
І раптом гучний гамін, який лякає
сотні птахів...
Страшне слово війна,
А страшніше слова лише Війна.

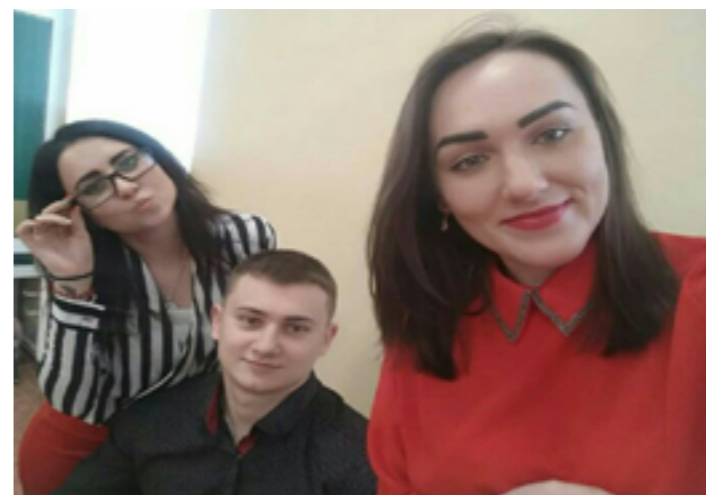
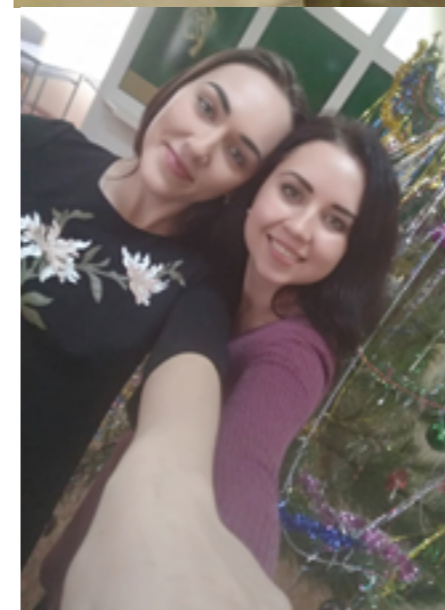
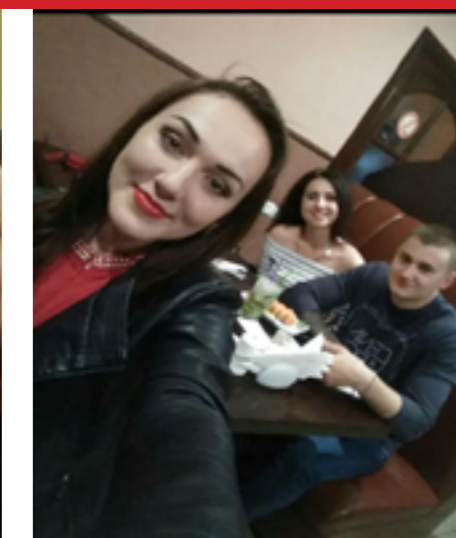
Степе мій рідний, смуток прийшов
Важкі часи, чорні часи
Чому? Що не так ми робили?
Може молились ми замало?
А може грішили багато?
Мабуть хтось нас випробує?
Диявол? Бог? Папа Римський?
Усі вони людські вороги
Але найгірші людські вороги -
Ми самі

Олександр Черепеня, 1-Ж

Гра
Хто сказав, що все буде гладко?
Хто сказав, що достатньо про-
сто пройти?
Щоб там не було вітаю з почат-
ком нового рівня старої гри.
Ми творимо своє життя самі
А життя творить нас у відповідь
Творить б'ючі та ламаючи в
брухт
Або ж нагороджує пряником з
ласкою,
Іржаві тіла приводячи в рух.
Мчитьсья подібно до скаженого
потягу,
До якого прив'язані міцним лан-
цюгом:
Або доганяєш, або мертво воло-
чишся,
По камінні і землі безвладним
хлистом.
Ми стали людиною для того щоб
діяти,
Для того, щоб думати про сутність
и суть;

Душу плекати, заслуги не міряти,
Забути адресу, ім'я яким зовуть.
Забути все, окрім, миті і подиху,
Того, що навколо, тут і тепер.

Ніна Каламайко, 4-Ж

KONТАКТ

Адреса: 92703, Луганська обл.,
м. Старобільськ, пл. Гоголя, 1
E-mail: journ.luguniv@gmail.com
Електронна версія видання:
http://luguniv.edu.ua/?page_id=10361

Кафедра журналістики та видавничої справи
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»
Головний редактор - Галич А. О.,
Редактор випуску - Куцевська О.С.,
Редактор від студентів: Царевська Т.С.,
Технічний, художній редактор - Царевська Т.С..
Обсяг 17 ст.